

Arrestnummer C1 1320 / 2016
Repertoriumnummer 2016 / 3357
Datum van uitspraak 14 oktober 2016
Notitie nummer griffie 2015/NT/20 - "
Notitie nummer parket-generaal 2012/PGG/3374 2015/VJ11/20

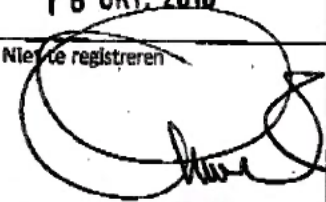
Hypothecaire inschrijving
Vergunningsregister

BORG SOM

Hof van beroep Gent

Arrest

tiende kamer
correctionele zaken

Aangeboden op 18 OKT. 2016
Niet te registreren
Anja WILLEMS v.o.a. inspecteur a.i.

COVER 01-00000687044-0001-0024-01-01-1

Not.nr. KO.66.99.000314/11

In de zaak van

1. nr. *1382*

geboren te

wonende te

2. nr. *1383*

geboren te

wonende te

oorspronkelijke beklagden, appellanten

tegen

het Openbaar Ministerie

en

1. nr.

wonende te

2. nr.

wonende te

burgerlijke partijen, geïntimeerden

1.1.

De oorspronkelijke beklagden werden verdacht van:

"de eerste en de tweede:

Te

Als dader, mededader om het misdrijf te hebben uitgevoerd of om aan de uitvoering ervan rechtstreeks te hebben medegewerkt, of om door enige daad tot de uitvoering zodanige hulp

PAGE 01-00000687044-0002-0024-01-01-4

te hebben verleend, dat het misdrijf zonder zijn bijstand niet kon worden gepleegd, of om door giften, beloften, bedreigingen, misbruik van gezag of van macht, misdadige kuiperijen of arglistigheden, het misdrijf rechtstreeks te hebben uitgelokt:

Bij inbreuk op artikel 6.1.1.1° van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening:

1. In strijd met de stedenbouwkundige vergunning van 8 juni 2010 de niet vergunde tuinberging niet te hebben afgebroken binnen een termijn van 6 maanden na het verkrijgen van deze vergunning op 9 februari 2010

2. Door het oprichten van een schuilhok voor dieren in de periode van 1 december 2010 tot 31 december 2010

3. Door het oprichten van een paardenstalling die visueel afwijkt en kleiner is (nl. 3 op 9 meter ipv. 4 op 7,5 meter) dan de vergunde constructie in de periode van 1 juni 2011 tot 30 juni 2011

4. Door het oprichten van een gesloten constructie met een oppervlakte van 6m² in een weide, op een niet nader te bepalen tijdstip in de periode van 27 januari 2011 tot 8 september 2011

5. Bij inbreuk op art. 99 § 1, lid 1, 4° Decreet 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, strafbaar gesteld door artikel 146, lid 1, 1° van voormeld decreet, zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning het reliëf van de bodem aanmerkelijk te hebben gewijzigd, nl. door de tuin op te hogen tot 60 cm boven het bestaande maalveld met meerdere ladingen grond, van 20 juni 2008 tot 25 juni 2008

6. Bij inbreuk op artikel 4.2.1.5°a) van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning een grond gewoonlijk te hebben gebruikt voor het opslaan van allerlei materialen, materieel of afval nl. door er een lot pannen, een hoop aarde met brokstukken, restanten van tuindraad en kippengaas, een stuk dakgoot en een oude badkuip te hebben opgeslaan, op niet nader te bepalen datum in een periode van 1 september 2009 tot 9 juni 2011,

op de percelen gelegen te _____, gekadastreerd als _____

de feiten, voor zover gepleegd voor 1 september 2009 strafbaar ingevolge de artikelen 99, par. 1, 146, 1°-3°, 149 en 204 van het decreet houdende de organisatie van de Ruimtelijke Ordening van 18 mei 1999."

* * * *

PAGE 01-00000687044-0003-0024-01-01-4

1.2.

De rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling Kortrijk, 12de kamer, besliste bij vonnis van 24 november 2014 op tegenspraak als volgt:

"Verbeterd de dagvaarding zoals voormeld en heromschrijft de feiten van de tenlastelegging 3 zoals voormeld.

Verklaart de feiten van de tenlasteleggingen 4, 5 en 6 niet bewezen in hoofde van

Spreekt vrij en ontslaat hem dienvolgens van rechtsvervolgning uit hoofde van de feiten omschreven van de voormelde tenlasteleggingen zonder kosten.

Stelt vast dat geen afzonderlijke kosten werden uitgegeven uit hoofde van de tenlasteleggingen waarvoor vrijgesproken wordt.

Verklaart de feiten van de tenlasteleggingen 1, zoals verbeterd, 2 en 3, zoals heromschreven, bewezen in hoofde van

Gelast de opschorting van de uitspraak van veroordeling in hoofde van Dimitri Ghesquière, en dit voor de duur van drie jaar.

Zegt dat voormelde opschorting eventueel herroepbaar wordt ingevolge de modaliteiten van artikel 13 van de wet van 29 juni 1964

Verplicht tot betaling van de bijzondere vergoeding van 51,20 euro opgelegd in uitvoering van het artikel 91 van het K.B. van 28.12.1950 houdende algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken.

Verklaart de feiten van de tenlasteleggingen 4, 5 en 6 niet bewezen in hoofde van

Spreekt vrij en ontslaat haar dienvolgens van rechtsvervolgning uit hoofde van de feiten omschreven van de voormelde tenlasteleggingen zonder kosten.

Stelt vast dat geen afzonderlijke kosten werden uitgegeven uit hoofde van de tenlasteleggingen waarvoor vrijgesproken wordt.

Verklaart de feiten van de tenlasteleggingen 1, zoals verbeterd, 2 en 3, zoals heromschreven, bewezen in hoofde van

Gelast de opschorting van de uitspraak van veroordeling in hoofde van _____, en dit voor de duur van drie jaar.

Zegt dat voormelde opschorting eventueel herroepbaar wordt ingevolge de modaliteiten van artikel 13 van de wet van 29 juni 1964

Verplicht _____ tot betaling van de bijzondere vergoeding van 51,20 euro opgelegd in uitvoering van het artikel 91 van het K.B. van 28 december 1950 houdende algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken.

Veroordeelt _____ en _____ solidair tot de gerechtskosten, begroot op 302,14 euro.

*Overtuigingsstukken:
nihil*

*Stedenbouwkundig herstel:
Beveelt op vordering van de burgerlijke partijen en van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur het herstel van de plaats in de vorige staat met betrekking tot de tuinberging die het voorwerp uitmaakt van de tenlastelegging 1, zoals verbeterd, op het perceel te _____ kadastraal gekend als _____*

Deze werken moeten worden uitgevoerd binnen een termijn van 6 maanden vanaf de dag waarop dit vonnis in kracht van gewijsde treedt.

Zegt voor recht dat op vordering van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur door _____ en _____ elk een dwangsom van 250 euro zal worden verbeurd per dag vertraging in de nakoming van dit bevel; te rekenen vanaf het verstrijken van de termijn van 6 maanden vanaf de dag waarop dit vonnis in kracht van gewijsde treedt (dit is een uitvoeringstermijn en geen respijttermijn zoals bedoeld in artikel 1385bis, 4de lid Gerechtelijk Wetboek).

Zegt voor recht dat de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur, indien het vonnis niet vrijwillig wordt uitgevoerd binnen voormelde termijnen, ambtshalve in de uitvoering ervan kan voorzien, overeenkomstig artikel 6.1.46 VCRO, op kosten van de veroordeelden die daartoe hoofdelijk gehouden zijn.

op burgerlijk gebied:

Verklaart de burgerlijke partijstellingen van _____ en _____ tegen
en _____ op grond van de tenlasteleggingen 4, 5 en 6
onontvankelijk.

Verklaart de burgerlijke partijstellingen van _____ en _____ tegen
en _____ op grond van de tenlasteleggingen 1, zoals verbeterd,
2 en 3, zoals heromschreven, ontvankelijk en als volgt gegrond.

Veroordeelt _____ en _____ solidair om te betalen ten titel van
schadevergoeding aan de burgerlijke partij _____ de som van 500,00 euro ten titel
van morele schadevergoeding en de som van 1.250,00 euro ten titel van materiële
schadevergoeding, meer de vergoedende rente aan de wettelijke rentevoet op de morele
schadevergoeding vanaf een gemiddelde datum, door de rechtbank bepaald op 15 maart
2011, tot en met de dag voorafgaand aan onderhavig vonnis, meer de gerechtelijke
moratoire rente aan de wettelijke rentevoet op dit alles vanaf heden tot de dag der integrale
betaling, meer de eventuele kosten van uitvoering; ontzegt de burgerlijke partij het meer of
anders gevorderde.

Veroordeelt _____ en _____ overeenkomstig artikel 162bis lid 1 van het
Wetboek van Strafvordering tot betalen aan de burgerlijke partij _____ van de
rechtsplegingsvergoeding bedoeld in artikel 1022 Ger.Wtb. begroot door de rechtbank op
220,00 euro. (art. 2 KB 26 oktober 2007).

Veroordeelt _____ en _____ solidair om te betalen ten titel van
schadevergoeding aan de burgerlijke partij _____ de som van 500,00 euro ten
titel van morele schadevergoeding en de som van 1.250,00 euro ten titel van materiële
schadevergoeding, meer de vergoedende rente aan de wettelijke rentevoet op de morele
schadevergoeding vanaf een gemiddelde datum, door de rechtbank bepaald op 15 maart
2011, tot en met de dag voorafgaand aan onderhavig vonnis, meer de gerechtelijke
moratoire rente aan de wettelijke rentevoet op dit alles vanaf heden tot de dag der integrale
betaling, meer de eventuele kosten van uitvoering; ontzegt de burgerlijke partij het meer of
anders gevorderde.

Veroordeelt _____ en _____ overeenkomstig artikel 162bis lid 1 van het
Wetboek van Strafvordering tot betalen aan de burgerlijke partij _____ van de
rechtsplegingsvergoeding bedoeld in artikel 1022 Ger.Wtb. begroot door de rechtbank op
220,00 euro. (art. 2 KB 26 oktober 2007).

Beveelt de teruggave van de consignatie aan de burgerlijke partijen, dit na het definitief
worden van huidig vonnis.

Overeenkomstig artikel 4 Voorgaande Titel Wetboek Strafvordering worden de (overige)
burgerlijke belangen ambtshalve aangehouden."

1.3.

Tegen dit vonnis werd door de beide oorspronkelijke beklaagden, hierna aangeduid als appellanten, op 8 december 2014 hoger beroep ingesteld.

In de beroepsakte is vermeld dat zij hoger beroep instellen:

"1° op burgerlijk gebied

2° inzake de herstelvordering gevorderd door de gewestelijke stedenbouwkundig inspecteur

3° de herstelvordering gevorderd door de burgerlijke partijen."

1.4.

Gezien het proces-verbaal van de openbare rechtszitting van 15 januari 2016 van dit hof, zelfde kamer, waarbij de zaak op vraag van de appellanten werd uitgesteld naar de rechtszitting van donderdag 28 april 2016.

1.5.

Het hof hoorde op de openbare rechtszitting van 28 april 2016 in het Nederlands:

- de appellanten in hun middelen van verdediging, bijgestaan door meester Jan Beleyne, advocaat met kantoor te Kortrijk,

- het openbaar ministerie in zijn vordering bij monde van Jan De Clercq, substituut-procureur-generaal,

- de geïntimeerden/burgerlijke partijen en in hun middelen, vertegenwoordigd door meester Pieter Dewaele, advocaat met kantoor te Kortrijk.

2.

De hoger beroepen werden tijdig en regelmatig naar de vorm ingesteld. Ze zijn ontvankelijk.

3.1.1.

Uit de beroepsakte staat vast dat de appellanten geen hoger beroep hebben ingesteld tegen de beslissingen over de strafvordering.

Nu er ook geen hoger beroep is ingesteld door het openbaar ministerie zijn de beslissingen over de strafvordering tegen de appellanten niet door een ontvankelijk hoger beroep bestreden.

3.1.2.

Dit brengt mee dat de beslissingen over de strafvordering definitief zijn en het hof als appelrechter niet mag raken aan de beslissingen tot de vrijspraak van de beide appellanten voor de telastleggingen 4, 5 en 6 en de beslissingen waarbij de beide appellanten werden schuldig bevonden aan de telastleggingen 1, 2 en 3, en de opschorting van de uitspraak van

de veroordeling werd gelast, en de appellanten werden veroordeeld tot de vergoeding voor administratieve kosten en de gerechtskosten.

Dit brengt ook mee dat definitief is beslist dat de strafvordering op ontvankelijke wijze werd ingesteld. De middelen die de appellanten in hun conclusie voor het hof aanvoeren om de strafvordering als onontvankelijk af te wijzen op de grond dat de burgerlijke partijstelling van de burgerlijke partijen voor de onderzoeksrechter te Kortrijk onontvankelijk was, zodat ook de strafvordering in zijn geheel onontvankelijk moet worden verklaard, zijn middelen die de strafvordering betreffen, waarover het hof ingevolge de beperking van de hoger beroepen zoals hiervoor vermeld in randnummer 1.3. niet is gevat. De omstandigheid dat de vordering tot herstel van de stedenbouwkundige inspecteur wel tot de strafvordering behoort brengt ook niet mee dat het hof nog over de strafvordering mag oordelen: de herstelmaatregel is immers van burgerlijke aard en is geen straf. Het hof dient deze middelen dan ook niet te beantwoorden.

Dit brengt tevens mee dat het hof ook niet kan beslissen om de appellanten vrij te spreken voor de feiten van de telastlegging 2, zoals zij in conclusie aanvoeren. Het hof dient het middel dat daarop betrekking heeft evenmin te beantwoorden.

3.2.

Bij afwezigheid van principaal hoger beroep van de burgerlijke partijen, thans geïntimeerden, tegen de beslissingen waarbij hun vorderingen voor zover gesteund op de telastleggingen 4, 5 en 6 als onontvankelijk werden afgewezen, zijn deze beslissingen eveneens definitief.

3.3.

Ingevolge de hoger beroepen is het hof dus enkel gevat wat de herstellvorderingen van de stedenbouwkundige inspecteur en de geïntimeerden betreft, die zijn gesteund op het bewezen misdrijf van de telastlegging 1, dit is de herstellvorderingen met betrekking tot de niet vergunde tuinberging, en de vorderingen van de burgerlijke partijen tot betaling van schadevergoeding voor zover deze gesteund zijn op de bewezen misdrijven van de telastleggingen 1, 2 en 3.

3.4.

De geïntimeerden stellen in hun conclusie voor het hof incidenteel beroep in. Dit incidenteel beroep is ontvankelijk in zover het is gesteund op de bewezen misdrijven van de telastleggingen 1, 2 en 3. Het incidenteel beroep is niet ontvankelijk in de mate het is gesteund op de misdrijven van de telastleggingen 4, 5 en 6 waarvoor de appellanten werden vrijgesproken.

4.1.

De eerste rechter heeft in randnummer 1.2, pagina 5 van het bestreden vonnis de feiten van de telastlegging 3 heromschreven als:

PAGE 01-00000687044-0008-0024-01-01-4

"Door het oprichten van een paardenstalling die op de volgende punten afwijkt van de vergunde constructie:

- *de afmetingen ervan bedragen 3 meter op 9 meter ipv 4 meter op 7,5 meter;*
- *de constructie is 30 centimeter hoger uitgevoerd dan vergund;*
- *de constructie werd op een betonsokkel geplaatst van ongeveer 45 m².*

De eerste rechter overwoog dat het niet bewezen is dat de paardenstalling bijkomend op een andere plaats zou zijn opgericht dan vergund (zelfde randnummer 1.2).

4.2.1.

De geïntimeerden zijn het niet volledig eens met deze heromschrijving en verzoeken in hun conclusie voor het hof de telastlegging 3 te heromschrijven omdat deze volgens hen afwijkt van de stedenbouwkundige vergunning van 27 januari 2011 op de volgende onderdelen:

"- de stal is op een andere plaats ingeplant dan vergund (dieper in het achterliggend agrarisch gebied);

- *de stal is gebouwd op een betonnen sokkel, die niet werd aangevraagd en a fortiori niet werd vergund;*
- *de stal is hoger dan vergund;*
- *de stal is anders ingedeeld, volledig gesloten en heeft een grotere oppervlakte dan vergund."*

4.2.2.

De appellanten voeren aan dat aan de inplantingsvoorwaarde van de stal op grond van het opmetingsplan van een beëdigd landmeter ( ) (stuk 4 bundel appellanten), dat duidelijk aangeeft dat de stal op 57,86 meter van de achtergevel van de woning van de appellanten is gelegen, voldaan is aan de voorwaarde bepaald door de vergunningsbeslissing van de deputatie van West-Vlaanderen van 27 januari 2011. Die voorwaarde luidde: *"De vergunning wordt verleend mits de stal wordt opgeschoven met 30m in de richting van de woning van aanvrager"*.

4.3.

In beginsel heeft ook de appelrechter het recht en de plicht het feit van de vervolging volledig en juist te kwalificeren en te omschrijven, mits het feit hetzelfde blijft en de beklagde de gelegenheid kreeg zich over de nieuwe kwalificatie te verdedigen. Indien er echter alleen hoger beroep is van de beklagde op burgerlijk gebied, zoals hier het geval is, is de appelrechter gebonden door wat op strafgebied definitief werd beslist door de eerste rechter.

Het hof kan derhalve het feit van de telastlegging 3 niet anders omschrijven dan de eerste rechter deed en is bij de beoordeling van de herstellvorderingen en de burgerlijke vordering gebonden door de in het bestreden vonnis gedane heromschrijving.

5.

Wat de herstellvorderingen van de gewestelijk stedenbouwkundige inspecteur en de burgerlijke partijen betreft, gesteund op de bewezen telastlegging 1.

5.1.

De stedenbouwkundige inspecteur leidde bij brief van 24 augustus 2012 de herstellvordering in bij het parket (stukken 159 en 169 - 181 strafdossier). Bij deze brief is het, onder meer voor de tuinberging, eensluidend advies gevoegd van de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid van 19 december 2011 (stukken 160 - 168).

De herstellvordering beoogt het afbreken en verwijderen van de tuinberging, de verwijdering van alle materiaal van het terrein naar een daartoe erkende en geschikte stortplaats, inclusief eventuele vloerplaat en fundamenteën en alle nutsvoorzieningen, het opvullen van de bouwput met zuivere teelaarde en het herstel van het maaiveld in zijn oorspronkelijke staat.

De stedenbouwkundige inspecteur vordert te bevelen dat het herstel wordt uitgevoerd binnen een termijn van zes maanden en elke veroordeelde een dwangsom van 250 euro op te leggen per dag vertraging in geval van niet-uitvoering van het arrest binnen de gestelde termijn.

5.2.

De geïntimeerden vorderen als herstel wat de tuinberging betreft bij wege van incidenteel beroep:

"1) de appellanten hoofdelijk te veroordelen tot het herstel in natura van de bouw misdrijven door afbraak van de tuinberging, inclusief verhardingen, en het herstel van het maaiveld ter plaatse, dit alles binnen een termijn van drie maanden te rekenen vanaf het in kracht van gewijsde treden van het veroordelend arrest, onder verbeurte van een dwangsom van € 250,00 per dag vertraging;

2) de burgerlijke partijen te machtigen om op kosten van de beklaagden in uitvoering van de herstelmaatregel te voorzien, wanneer het arrest niet vrijwillig wordt uitgevoerd en de beklaagden hoofdelijk te veroordelen tot betaling aan de burgerlijke partijen van de kosten die verband houden met deze werken op eenvoudige voorlegging van de factuur;"

Waar de geïntimeerden aldus nog gewag maken van "de bouw misdrijven" is gelet op de meer specifieke vermelding van de tuinberging het duidelijk dat zij enkel het herstel in natura vorderen voor het misdrijf van de telastlegging 1. Er is ook geen discussie dat het schuilhok (telastlegging 2) en de paardenstalling (telastlegging 3) al zijn verwijderd.

5.3.

De appellanten vorderen de door de eerste rechter "bevolen en gevorderde herstelmaatregel/het toegekende herstel in natura (met bijhorende dwangmaatregelen)" af te wijzen, minstens deze dwangmaatregelen sterk in te perken.

De appellanten voeren aan dat het kennelijk onredelijk zou zijn te bevelen de tuinberging af te breken omdat deze "in wezen vrijgesteld zou zijn van een stedenbouwkundige vergunning" en indien de afbraak zou worden bevolen zij deze dadelijk opnieuw zouden kunnen oprichten. Zij menen dat elke noodzaak in het licht van de goede ruimtelijke ordening ontbreekt. Zij verwijzen daartoe onder meer naar een recent schrijven van de gemeente van 8 januari 2016 (stuk 16 bundel appellanten). Zij voeren ook aan dat het gevorderde herstel in natura in werkelijkheid niets zou bijdragen tot het herstel van de (vermeende) schade. Zij stellen dat enkel sprake zou zijn van rechtsmisbruik in hoofde van de burgerlijke partijen.

5.4.1.

De rechter dient een wettigheidstoezicht uit te oefenen over de door de herstelvorderende overheid opgestelde herstelvordering. De rechter heeft geen opportuniteitsoordeel. De rechter moet krachtens het beginsel van de scheiding der machten, zoals vervat in de artikelen 36, 37 en 40 van de Grondwet, de appreciatie- en beleidsbevoegdheid van het bestuur respecteren. Hij kan zelf geen niet-gevorderde herstelmaatregel opleggen.

Het wettigheidstoezicht waartoe de rechter op basis van artikel 159 van de Grondwet ook ambtshalve kan overgaan, houdt in dat de rechter nagaat of een herstelvordering uitsluitend met het oog op de goede ruimtelijke ordening is genomen. Vorderingen die gebaseerd zijn op motieven die vreemd zijn aan de ruimtelijke ordening of op een opvatting van een goede ruimtelijke ordening die kennelijk onredelijk is, dient de rechter zonder gevolg te laten. Wanneer daarenboven door de overtreder de wettigheid van de vordering tot herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand wordt aangevochten, dient de rechter bovendien na te gaan of deze vordering niet kennelijk onredelijk is. Hij kan niet zelf de redelijke herstelmaatregel bepalen, maar enkel oordelen of het bestuur in redelijkheid is kunnen komen tot de beslissing een bepaalde wijze van herstel te vorderen.

De rechter dient af te wege van geen andere herstelmaatregel noodzakelijk is, dit onder meer op grond van de aard van de overtreding, de omvang en de aantasting van de goede ruimtelijke ordening en het voordeel dat voor de ruimtelijke ordening ontstaat door het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand tegenover de last die daaruit voor de overtreder voortvloeit.

5.4.2.

De derde-benadeelde van een bouw misdrijf heeft op grond van artikel 1382 Burgerlijk Wetboek principieel, behoudens rechtsmisbruik, het recht het herstel in natura te vorderen, dat in beginsel als regel geldt. De overtreder kan zich niet op rechtsmisbruik beroepen wanneer hij moedwillig heeft gehandeld, zonder zich te bekommeren om het recht dat hij moest eerbiedigen. Om te bepalen of er rechtsmisbruik is moet de rechter bij de beoordeling van de in het geding zijnde belangen rekening houden met alle omstandigheden van de zaak. Dit impliceert eveneens een schuldafweging waarin de fouten van de overtreder worden betrokken. De rechter kan het verbod op rechtsmisbruik slechts marginaal controleren en

heeft bij de beoordeling van de vordering van de derde-benadeelde evenmin een opportuniteitsoordeel.

5.4.3.

De herstellvorderingen van de stedenbouwkundige inspecteur en van de burgerlijke partijen stemmen met elkaar overeen, behoudens wat de uitvoeringstermijn betreft.

5.5.

De percelen waarop zich de tuinberging bevindt van de bewezen telastlegging 1, waarop de herstellvorderingen zijn gesteund, alsook deze waarop de, inmiddels verwijderde, constructies zich bevonden van de bewezen telastleggingen 2 en 3, zijn bestemd tot agrarisch gebied.

Uit de gegevens van het strafdossier blijkt dat tegen de appellanten op 25 juni 2009 proces-verbaal werd opgesteld wegens onder meer het oprichten van een vrijstaande houten berging met afdak (zie kaft genummerd als stuk 127). Op 8 juni 2010 verleende het college van burgemeester en schepenen van de gemeente een stedenbouwkundige vergunning tot het verbouwen en uitbreiden van de woning van de appellanten, onder de voorwaarde dat de niet vergunde tuinberging moest worden afgebroken binnen een termijn van zes maanden na het verkrijgen van de vergunning. Volgens de vergunning situeerden de verbouwings- en uitbreidingswerken zich aan de achterzijde van de woning, waarbij het hoofdvolume en het nevenvolume behouden bleven. Met betrekking tot de voorwaarde tot verwijdering van de tuinberging werd in de vergunning gemotiveerd: *"Niettemin is het aangewezen om – bij eventuele vergunning – de verplichting op te nemen tot afbraak van de niet-vergunde tuinberging. Behoud van deze illegale constructie leidt immers tot een effectieve bouwdiepte van meer dan 35m, wat een te sterke penetratie vormt in de open ruimte en ruimtelijk niet meer aanvaardbaar is."*

Tegen deze vergunning werd geen beroep ingesteld. De appellanten vermelden in hun conclusie voor het hof dat zij nu in rechte omtrent die opgelegde voorwaarde alle voorbehoud maken, maar voeren desbetreffend geen middel aan, noch koppelen zij gevolgen aan deze vermelding.

De appellanten stellen dat zij, nadat op 1 december 2010 het nieuwe Vrijstellingenbesluit van 16 juli 2010 (op heden genoemd: Besluit van de Vlaamse Regering tot bepaling van stedenbouwkundige handelingen waarvoor geen omgevingsvergunning nodig is) in werking was getreden, waarin werd voorzien dat bepaalde tuinconstructies zonder vergunning kunnen worden opgericht, in overleg met de toenmalige gemeentelijke stedenbouwkundige ambtenaar beslisten om de tuinberging te behouden.

Het hof merkt echter op dat de eerste appellant in een nota van 5 december 2011 aan de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid (stuk 69 – 79 strafdossier) vermeldde: *"Nadat de vergunning werd verkregen voor het uitbreiden van woonst (sic) onder*

voorwaarde dat het tuinhuis zou worden afgebroken, werd opnieuw overleg gepleegd met de dienstdoende stedenbouwkundige ambtenaar. Gelet op deze bespreking werd doags nadien een aanvraag tot stedenbouwkundige vergunning ingediend voor een stalling (stuk 2), zodat binnen de opgelegde termijn een oplossing zich zou aandienen voor de tuinberging.

In januari 2011 werd deze vergunning afgeleverd (zie hieronder).

Opnieuw in overleg met de stedenbouwkundig ambtenaar werd beslist om de bestaande tuinberging te behouden omdat er op dat moment volgens hem geen overtreding meer was gelet op de invoeging van het nieuwe vrijstellingsreglementering (resic). Er werd overgegaan tot het bouwen van een weidestalling die marginaal afwijkt van de verleende vergunning."

Voor de bouw van de stal werd door de deputatie West-Vlaanderen op 27 januari 2011 een (regularisatie)vergunning verleend, na beroep van de gewestelijk stedenbouwkundig ambtenaar tegen de beslissing van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente van 22 september 2010. De vergunning werd verleend mits de stal werd opgeschoven met 30 meter in de richting van de woning van de appellanten.

Kennelijk was het, mede gelet op de voormelde nota van 5 december 2011, dus aanvankelijk de bedoeling de tuinberging die ingevolge de stedenbouwkundige vergunning van 8 juni 2010 moest worden afgebroken te verplaatsen en als stal te gebruiken. Dit blijkt ook uit het feit dat de afmetingen van de tuinberging en van de stal dezelfde waren (zie onder meer de afmetingen vermeld in pv KO.L5.000110/2012, stuk 58 strafdossier en de afmetingen vermeld in het advies van de gewestelijk stedenbouwkundig ambtenaar (stuk 30 strafdossier) en de vergunning van de deputatie (onder meer stuk 35 en volgende strafdossier)).

5.6.

De appellanten stellen in conclusie zoals reeds hiervoor werd vermeld dat na de afbraak van de tuinberging deze of een andere geheel gelijkaardige tuinberging zelfs op dezelfde plaats dadelijk opnieuw zou mogen worden opgericht.

De appellanten beogen daarmee de vrijstelling van stedenbouwkundige vergunning die is voorzien bij artikel 2.1.11° Vrijstellingenbesluit.

Artikel 2.1.11° Vrijstellingenbesluit bepaalt dat van stedenbouwkundige vergunning zijn vrijgesteld:

"van het hoofdgebouw vrijstaande niet voor verblijf bestemde bijgebouwen, met inbegrip van carports, in de zijtuin tot op 3 meter van de perceelsgrenzen of in de achtertuin tot op 1 meter van de perceelsgrenzen. De vrijstaande bijgebouwen kunnen in de achtertuin ook op of tegen de perceelsgrens geplaatst worden als ze tegen een bestaande scheidingsmuur opgericht worden en als de bestaande scheidingsmuur niet gewijzigd wordt. De totale oppervlakte blijft beperkt tot maximaal 40 vierkante meter per goed, met inbegrip van alle bestaande vrijstaande bijgebouwen. De hoogte is beperkt tot 3 meter,"

Volgens artikel 1.1.1° Vrijstellingenbesluit is de achtergevel de gevel die geen voorgevel of zijgevel is. Volgens artikel 1.1.2° Vrijstellingenbesluit is de achtertuin het tuingedeelte van het goed dat geen voortuin of zijtuin is. Volgens artikel 1.1.11° Vrijstellingenbesluit is de voorgevel elke gevel gericht op de voorliggende weg, met uitzondering van garagewegen of voetwegen. Volgens artikel 1.1.15° Vrijstellingenbesluit is de zijgevel de gevel aan de zijkant van het hoofdgebouw. Volgens artikel 1.1.16° Vrijstellingenbesluit is de zijtuin het gedeelte van het goed dat ter hoogte van een zijgevel ligt.

De tuinberging is gelegen in het verlengde van de achtergevel van de woning van de appellanten (zie onder meer het inplantingsplan op stuk 101 strafdossier). De tuinberging bevindt zich derhalve in de achtertuin, zodat de afstand tot de perceelsgrens 1 meter moet bedragen.

Het hof stelt echter vast dat uit geen enkel stuk in het dossier blijkt dat die afstand 1 meter is. Volgens de appellanten zelf is de tuinberging geplaatst op "ongeveer" 1 meter van de zijperceelsgrens. Op het voormeld inplantingsplan is als afstand vermeld: "+/- 1 m". In de stedenbouwkundige beslissing met betrekking tot de kwestieuze tuinberging door het college van burgemeester en schepenen van de gemeente (zie stuk 151 en volgende strafdossier; beslissing van 22 februari 2012), en ook in de verklaring van de stedenbouwkundig ambtenaar van de gemeente van 19 januari 2012 (stuk 85 en volgende strafdossier) en in het antwoord van de gemeente van 8 januari 2016 (stuk 16 bundel appellanten) wordt telkens vermeld dat de tuinberging volgens het Vrijstellingenbesluit niet vergunningsplichtig is, maar daaruit kan niet worden besloten dat de tuinberging op 1 meter van de perceelsgrens ligt, aangezien ook is vermeld dat de tuinberging niet vergunningsplichtig is "voor zover" deze op 1 meter van de perceelsgrens is ingeplant (zie de vergunning van 22 februari 2012).

De appellanten erkennen ook dat ingevolge artikel 1.3 Vrijstellingenbesluit de tuinberging niet aan de voorwaarden om een vrijstelling te kunnen bekomen voldoet, vermits volgens dit artikel 1.3 de bepalingen van het besluit slechts van toepassing zijn onder meer als zij niet strijdig zijn met de uitdrukkelijke voorwaarden van stedenbouwkundige vergunningen, zoals hier duidelijk het geval is.

5.7.1.

In de herstellvordering wijst de stedenbouwkundige inspecteur er terecht op dat door het niet voldoen aan de voorwaarde tot verwijdering van de tuinberging, opgelegd in de stedenbouwkundige vergunning van 8 juni 2010, de woning zich in een niet vergunde toestand bevindt. De tuinberging kan wegens de strijdigheid met de stedenbouwkundige vergunning ook niet op grond van het Vrijstellingenbesluit worden vrijgesteld.

Verder wijst de stedenbouwkundig inspecteur er op dat de overtreding in agrarisch gebied is gelegen, dat de overtreding niet kadert in een (para-)agrarische activiteit, dat ingevolge de vergunning van 27 januari 2011 de tuinberging zou worden afgebroken om deze opnieuw

verder naar achter in de tuin op te richten en als stalling te gebruiken, maar dat zij in werkelijkheid niet werd afgebroken maar nog een bijkomende constructie werd opgericht, die ook afweek van de vergunning van 27 januari 2011. De stedenbouwkundig inspecteur wijst er op dat de overtreding niet kadert in de goede ruimtelijke ordening op het vlak van functionele inpasbaarheid, ruimtegebruik, bouwdichtheid, schaal, visueel-vormelijke elementen en hinderaspecten.

Het hof merkt op dat dat ook duidelijk de reden was waarom de afbraak in de vergunning van 8 juni 2010 werd opgelegd: zie randnummer 5.5. hiervoor. De brief van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente van 8 januari 2016, die vermeldt: *"Het is goed denkbaar dat de opgelegde voorwaarde bij de vergunning van 8 juni 2010 niet zou zijn opgelegd moest het Vrijstellingenbesluit reeds in voege zijn geweest"* en *"(...) het nut van de voorafgaande afbraak kan door de inmiddels gewijzigde context (het Vrijstellingenbesluit) effectief in vraag gesteld worden"* doet aan het voormelde niets af. Het hof heeft overigens ernstige bedenkingen bij het feit dat een overheid dergelijk schrijven aan een partij aflevert in het kader van een lopende gerechtelijke procedure, zelfs in strijd met de ruimtelijke motieven die dezelfde overheid er toe heeft gebracht de voorwaarde in haar vergunning van 8 juni 2010 op te nemen.

De herstellvordering is niet gesteund op motieven die vreemd zijn aan de goede ruimtelijke ordening of gaat niet uit van een opvatting over de goede ruimtelijke ordening die kennelijk onredelijk is. Tot de herstellvordering werd beslist door de bevoegde instantie met inachtneming van de substantiële vormvoorschriften; het blijkt niet dat zij werd genomen met machtsafwending, machtsoverschrijding of miskenning van enig algemeen beginsel van behoorlijk bestuur; zij strookt met de wet en is duidelijk.

5.7.2.

De burgerlijke partijen maken op grond van de foto's gevoegd als bijlage 3 bij hun verzoekschrift bij toepassing van artikel 61^{quinquies} van het Wetboek van Strafvordering (stuk 192 strafdossier) aannemelijk dat de illegaal opgerichte tuinberging door hen kon worden waargenomen en visueel storend was. Zij kunnen de tuinberging ook nog steeds zien vanuit de eerste verdieping van hun woning. Het feit dat op het perceel onmiddellijk naast de tuinberging een grote hangar is gelegen, brengt niet mee dat de burgerlijke partijen geen hinder van de aanwezigheid van de tuinberging kunnen hebben.

De burgerlijke partijen tonen aldus aan dat zij schade lijden door de aanwezigheid van de tuinberging, zodat zij bij toepassing van artikel 1382 Burgerlijk Wetboek in beginsel het herstel kunnen vorderen.

De appellanten behielden zelf wetens en willens de zonder vergunning geplaatste tuinberging en blijven die ook tot op heden behouden, hoewel deze op grond van de vergunning van 8 juni 2010 zes maanden nadien moest worden afgebroken. De appellanten handelden ook op een voor de vergunningverlenende overheid misleidende wijze, aangezien

zij een vergunning voor een stal bekwamen onder het voorwendsel dat de tuinberging zou worden verplaatst en als stal zou worden gebruikt, terwijl zij kennelijk de bedoeling hadden om zodra de stal definitief was vergund zich te beroepen op het Vrijstellingenbesluit om de tuinberging te kunnen behouden en bijkomend nog een constructie op te richten als stal. Dat dit behoud van de tuinberging na de toekenning van de vergunning in overleg met de gemeentelijke stedenbouwkundige ambtenaar gebeurde wordt door niets aangetoond.

De appellanten handelden uitsluitend in hun eigen belang, zonder rekening te houden met het belang dat derden hebben bij het naleven van de regelgeving inzake ruimtelijke ordening.

De appellanten roepen in die omstandigheden tevergeefs in dat er sprake is van rechtsmisbruik in hoofde van de burgerlijke partijen.

5.7.3.

Het gevorderde herstel legt aan de appellanten ook geen onverantwoord hoge lasten op: de appellanten plaatsten de overheid en de burgerlijke partijen voor een voldongen feit, wat niet in hun voordeel mag zijn. Zij stellen bovendien zelf in hun conclusie nergens dat de afbraak van de constructie voor hen een buitensporige financiële last zou meebrengen: de last beschouwen zij enkel aanwezig op grond van de bewering dat de tuinberging zou mogen blijven staan, wat echter op grond van de stedenbouwkundige vergunning van 8 juni 2010 niet het geval is.

De herstellvorderingen van de stedenbouwkundige inspecteur en de burgerlijke partijen dienen te worden ingewilligd.

5.7.4.

De stedenbouwkundige inspecteur en de burgerlijke partijen vorderen de niet-nakoming van het bevel tot herstel te sanctioneren met de verbeurte van een dwangsom.

Gelet op het jarenlange talmen van de appellanten om tot het herstel over te gaan, wordt terecht de verbeurte van een dwangsom gevorderd bij niet naleving van het bevel tot herstel. De loutere bewering van de appellanten dat zij ook zonder het opleggen van een dwangsom tot herstel zullen overgaan, volstaat niet om het hof te kunnen overtuigen geen dwangsom op te leggen. Gelet op de eigenrichting die de appellanten reeds lange tijd ten toon hebben gespreid is het ten andere weinig waarschijnlijk dat zij zonder dat een dwangsom wordt verbeurd tot het herstel zullen overgaan.

Anders dan de eerste rechter is het hof van oordeel dat zowel aan de stedenbouwkundige inspecteur als aan de burgerlijke partijen een dwangsom kan worden toegekend. Dit zal de appellanten er nog meer toe aanzetten het opgelegde herstel correct en tijdig uit te voeren.

Het door zowel de stedenbouwkundige inspecteur als de burgerlijke partijen gevorderde bedrag van 250 euro per dag vormt een gepaste en noodzakelijke aansporing van de appellanten om hiertoe zelf over te gaan. De door de burgerlijke partijen gevraagde termijn van drie maanden voor de uitvoering van de werken komt, rekening houdend met de aard en omvang van de herstelwerken en de lange duur sinds dewelke zij al konden worden uitgevoerd, passend voor.

De lange tijd sinds dewelke de appellanten al konden overgaan tot het uitvoeren van het herstel en de termijn welke hun thans hiertoe nog wordt verleend, brengen mee dat er geen reden is om bij toepassing van art.1385bis, laatste alinea Ger.W. nog een zekere termijn te bepalen waarna de veroordeelden pas de dwangsom zullen kunnen verbeuren.

Krachtens artikel 6.1.46 VCRO is de rechter gehouden te bevelen dat de stedenbouwkundige inspecteur, het college van burgemeester en schepenen en desgevallend de burgerlijke partij ambtshalve in de uitvoering van het herstel kunnen voorzien.

5.8.

Bij afwezigheid van hoger beroep van het openbaar ministerie kan het hof de gerechtskosten bepaald in eerste aanleg niet verhogen.

De appellanten moeten hoofdelijk tot de kosten gevallen in beroep aan de zijde van het openbaar ministerie worden veroordeeld, zoals hierna bepaald.

6.

Wat de vorderingen tot schadevergoeding op grond van de telastleggingen 1, 2 en 3 betreft.

6.1.

De feiten van de bewezen telastleggingen 1, 2 en 3 hebben schade berokkend aan de burgerlijke partijen, zodat de appellanten gehouden zijn deze schade te vergoeden.

6.2.1.

De burgerlijke partijen vorderen de appellanten te veroordelen tot het betalen van een morele schadevergoeding wegens ongemak en psychische druk, voor elk van hen in billijkheid begroot op 1 000 euro. Dit is, zoals hoger vermeld, een ontvankelijk incidenteel beroep voor zover dit is gesteund op de bewezen misdrijven van de telastleggingen 1, 2 en 3.

Er kan redelijkerwijs worden aangenomen dat de burgerlijke partijen ongemak en psychische druk ondervonden ingevolge de bewezen misdrijven, zodat zij daarvoor gerechtigd zijn op een schadevergoeding. Het is echter niet aangetoond dat de administratieve procedure die de burgerlijke partijen dienden te ondernemen in oorzakelijk verband staat met de bewezen misdrijven.

De burgerlijke partijen vorderen de appellanten tevens te veroordelen tot het betalen van een provisionele schadevergoeding voor materiële schade voor visuele hinder en genotsderving voor elk van hen begroot tot op de datum van 28 april 2016, zijnde de datum van de behandeling van de zaak voor het hof, op 2869 dagen x 5 euro per dag, dit is 15 345 euro. Dit is eveneens een ontvankelijk incidenteel beroep, voor zover dit is gesteund op de bewezen misdrijven van de telastleggingen 1, 2 en 3.

Er zijn geen redenen om deze schade thans niet definitief te begroten.

Enkel wat betreft de tuinberging en het schuilhok kan worden aangenomen dat er visuele hinder was, die genotsderving, die een morele en niet een materiële schade is, meebracht. De tuinberging was niet enkel illegaal, maar werd blijkens de foto's ook gebruikt om er allerlei afval in te plaatsen, wat zichtbaar was voor de burgerlijke partijen. Het schuilhok bevond zich achteraan in de tuin in een landschappelijke relictzone "

- " en in de landschapseenheid van naar de waarvan het landschap zich kenmerkt als een sterk golvend open landbouwlandschap met typische vergezichten; de aanwezigheid van het schuilhok bracht in die omstandigheden zeker een visuele storing voor het uitzicht van de burgerlijke partijen mee.

Wat de stal betreft was er slechts een lichte afwijking ten opzichte van de vergunde stal, zodat hoe dan ook het uitzicht belemmerd zou zijn geweest. Het is in die omstandigheden niet bewezen dat de anders dan vergund geplaatste stal visuele hinder meebracht.

Bij afwezigheid van gegevens die een meer precieze begroting toelaten, bepaalt het hof deze morele schade voor het ongemak, de psychische druk en de visuele storing samen op 1.000,00 euro voor elk van de burgerlijke partijen.

6.2.2.1.

De burgerlijke partijen samen vorderen de appellanten tevens te veroordelen voor de kosten en uitgaven die zij dienden te spenderen aan een gerechtsdeurwaarder, een landmeter, tussenkomsten bij de gemeente en de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid, en de door hun raadsman geleverde prestaties, voor een totaal bedrag van 14 180,49 euro. Zij leggen zes ereloonstaten voor die zij ontvingen van hun raadsman.

Uit die ereloonstaten blijkt dat deze posten bevatten van kantoorkosten, voorgeschoten gerechtskosten en kosten van ereloon. Op de ereloonstaten van 25 augustus 2011 (3 204,02 euro) en 8 juni 2012 (1 417,75 euro) en de provisionele staat van 18 februari 2013 (4 000 euro) is niet vermeld voor welke procedures deze werden opgesteld. Op een van de ereloonstaten van 16 juli 2013 is vermeld "procedure deputatie" (2 138,85 euro) en op de andere ereloonstaat van 16 juli 2013 (1 483,37 euro) en de ereloonstaat van 30 december 2013 (1 936,50 euro) is vermeld "strafprocedure". De ereloonstaten van 16 juli 2013 en 30 december 2013 betreffen saldo-ereloonstaten.

Uit de ereloonnota van 16 juli 2013 met de vermelding "strafprocedure" blijkt dat de voorschotten die op de ereloonstaten van 25 augustus 2011 en 18 februari 2013 betrekking hadden in mindering zijn gebracht, zodat deze ereloonstaten dus ook op de strafprocedure betrekking hadden. Het bedrag van de ereloonstaat van 8 juni 2012 werd in mindering gebracht op de ereloonnota van 16 juli 2013 met vermelding "procedure deputatione", en had dus kennelijk op de administratieve procedure betrekking.

6.2.2.2.

Volgens artikel 1022, zesde lid Gerechtelijk Wetboek kan geen partij boven het bedrag van de rechtsplegingsvergoeding worden aangesproken tot betaling van een vergoeding voor de tussenkomst van de advocaat van een andere partij. Deze bepaling sluit uit dat de kosten en erelonen van een advocaat voor een gerechtelijke procedure nog op een andere wijze mogen worden verhaald op de in het ongelijk gestelde partij.

De kosten en erelonen van de advocaat die in het kader van de strafprocedure werden betaald kunnen dus niet anders dan met de forfaitaire regeling bepaald door artikel 1022 Gerechtelijk Wetboek worden vergoed.

Andere kosten van verdediging vallen buiten de forfaitaire regeling van artikel 1022 Gerechtelijk Wetboek en blijven beheerst door het gemeen recht. Deze zijn in beginsel vergoedbaar voor zover wordt aangetoond dat zij werden gemaakt in oorzakelijk verband met de bewezen telastleggingen.

6.2.2.3.

De kosten van de landmeter (490,05 euro) en de vaststellingen door de gerechtsdeurwaarder (243,47 euro) vallen niet onder de regeling van artikel 1022 Gerechtelijk Wetboek. Deze zijn opgenomen in de kostenstaat van 16 juli 2013 met de vermelding "strafprocedure".

Het is niet aangetoond dat deze kosten in oorzakelijk verband staan met voor de beklaagden bewezen telastleggingen: het feit dat de burgerlijke partijen deze kosten uit vrije wil maakten in het kader van het geschil dat zij met de beklaagden uitvochten brengt niet noodzakelijk mee dat er sprake is van een oorzakelijk verband. Deze kosten werden ook gemaakt nadat de bewezen telastleggingen gepleegd werden.

Bij de voorgeschoten gerechtskosten is ook de borgsom van 400 euro, betaald bij de klacht met burgerlijke partijstelling bij de onderzoeksrechter, gerekend. Aangezien de appellanten schuldig werden bevonden zal dit bedrag door de griffie aan de burgerlijke partijen worden terugbetaald, zodat dit niet als schadevergoeding kan worden gevorderd.

De kosten en erelonen voor de procedure voor de deputatione in 2012 vallen evenmin onder de regeling van artikel 1022 Gerechtelijk Wetboek. Het is echter niet aangetoond dat de bijstand van een advocaat in deze administratieve procedure noodzakelijk was, noch dat

deze procedure in oorzakelijk verband staat met de voor de beklagden bewezen telastleggingen. Dit onderdeel van de vordering is eveneens ongegrond.

6.2.3.

De burgerlijke partijen samen vorderen de appellanten ook te veroordelen tot betaling van een vergoeding voor administratieve kosten en verplaatsingskosten, die zij in billijkheid forfaitair begroten op 1 500 euro.

Het is aannemelijk gemaakt dat de burgerlijke partijen ingevolge de bewezen misdrijven verscheidene verplaatsingen en administratieve kosten dienden te maken. Het hof begroot deze schade, bij afwezigheid van gegevens die een meer precieze begroting toelaten, in billijkheid op 150 euro.

Deze som is verschuldigd aan de burgerlijke partijen samen.

6.2.4.

Recapitulatie:

- schadevergoeding verschuldigd aan de burgerlijke partijen en
elk in eigen naam: 1 000 euro;
- schadevergoeding verschuldigd aan de burgerlijke partijen en
samen: 150 euro.

6.2.5.

Ten onrechte vorderen en de datum vanaf dewelke vergoedende intrest verschuldigd is te bepalen op 20 juni 2008: dit betreft de aanvangsdatum van de feiten voorwerp van de telastlegging 5, waarvoor de appellanten werden vrijgesproken.

Bij de beoordeling van de voormelde toegekende bedragen heeft het hof rekening gehouden met de munterosie en de vertraging in de betaling die de burgerlijke partijen opliepen. Aldus is er geen vergoedende intrest verschuldigd, doch slechts gerechtelijke intrest zoals hierna bepaald.

7.1.

De burgerlijke partijen vorderen de rechtsplegingsvergoedingen in de beide aanleggen te bepalen op telkens 2 750,00 euro, namelijk het basisbedrag verschuldigd op basis van hun samengetelde vorderingen.

7.2.

Krachtens artikel 162bis samen gelezen met artikel 211 van het Wetboek van Strafvordering veroordeelt ieder veroordelend arrest uitgesproken tegen de beklagde, deze beklagde tot het betalen aan de burgerlijke partij van de rechtsplegingsvergoeding bepaald in artikel 1022 van het Gerechtelijk Wetboek; deze rechtsplegingsvergoeding is in beginsel verschuldigd per

aanleg. Deze begroting heeft in beginsel het bedrag van de vordering meer de (vergoedende) intrest als maatstaf en wordt bepaald door artikel 2 van het koninklijk besluit van 26 oktober 2007 tot vaststelling van het tarief van de rechtsplegingsvergoeding in artikel 1022 van het Gerechtelijk Wetboek.

Het hof dient de rechtsplegingsvergoedingen toe te passen zoals deze vanaf 1 juni 2016 ingevolge indexatie zijn vastgesteld.

De vordering tot herstel in natura betreft een niet in geld waardeerbare vordering. De vordering tot schadevergoeding betreft een in geld waardeerbare vordering. Wanneer zowel een in geld waardeerbare als een niet in geld waardeerbare vordering is gesteld, moet de rechtsplegingsvergoeding worden bepaald op basis van de vordering waarvoor het hoogste basisbedrag verschuldigd is.

Wanneer meerdere burgerlijke partijen door eenzelfde raadsman worden bijgestaan of vertegenwoordigd hebben zij allen recht op een rechtsplegingsvergoeding ten laste van dezelfde in het ongelijk gestelde partij.

De burgerlijke partijen stellen zich zowel in eigen naam als samen, wat is te aanzien elk als één burgerlijke partij in een verschillende hoedanigheid. In die omstandigheden dient de rechtsplegingsvergoeding die hen voor hun gezamenlijke vordering moet worden toegekend over hen beiden bij helften te worden verdeeld.

7.3.1.

De burgerlijke partijen hebben in hun gezamenlijke vordering tot schadevergoeding sommen in rekening gebracht die geen vergoedbare schade konden uitmaken. Hun gezamenlijke vordering tot schadevergoeding is klaarblijkelijk overgewaardeerd, zodat er *in casu* redenen zijn om de rechtsplegingsvergoeding voor de in geld waardeerbare schade te begroten op het in beroep toegekende bedrag, dit is als basisbedrag op 150 euro, meer de vergoedende intresten: 180 euro.

Het basisbedrag voor de niet in geld waardeerbare vordering is 1 440 euro.

Het bedrag van 1 440 euro is derhalve verschuldigd als rechtsplegingsvergoeding aan de burgerlijke partijen samen, hetzij elk 720 euro.

7.3.2.

De vorderingen gesteld in eigen naam zijn ook klaarblijkelijk overgewaardeerd, zodat ook hier redenen zijn om de rechtsplegingsvergoeding voor de in geld waardeerbare schade te begroten op het in beroep toegekende bedrag, dit is als basisbedrag voor elk van de burgerlijke partijen 1 000 euro meer de intresten, hetzij een rechtsplegingsvergoeding van 480 euro.

OP DEZE GRONDEN**Het hof,**

rechtsprekend op tegenspraak,

gelet op de artikelen:

- 44, 45 en 50 van het Strafwetboek,
- 211 van het Wetboek van Strafvordering,
- 4 Voorafgaande Titel Wetboek van Strafvordering,
- 1382 van het Burgerlijk Wetboek,
- 1022 van het Gerechtelijk Wetboek,
- 24 van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken,

verklaart de hoger beroepen en het incidenteel beroep, in zover dit is gesteund op de bewezen misdrijven van de telastleggingen 1, 2 en 3, ontvankelijk,

verklaart het incidenteel beroep niet ontvankelijk in de mate het is gesteund op de misdrijven van de telastleggingen 4, 5 en 6,

wijzigt het vonnis van 24 november 2014 in de mate het is bestreden als volgt,

beveelt op vordering van de stedenbouwkundige inspecteur en de burgerlijke partijen

en aan en over te gaan tot het herstel van de plaats in de vorige staat met betrekking tot de tuinberging voorwerp van de tenlastelegging 1 op het perceel te , kadastraal gekend als , door:

het afbreken en verwijderen van de tuinberging, de legale verwijdering van alle materiaal van het terrein, inclusief eventuele vloerplaat en fundamenten en alle nutsvoorzieningen, het opvullen van de bouwput met zuivere teelaarde en het herstel van het maaiveld in zijn oorspronkelijke staat,

dit binnen een termijn van drie maanden vanaf de dag waarop dit arrest in kracht van gewijsde zal zijn getreden,

zegt dat op vordering van de stedenbouwkundige inspecteur en de burgerlijke partijen door en elk een dwangsom van 250 euro zal worden verbeurd per dag vertraging in de nakoming van dit bevel, te rekenen vanaf het verstrijken van de termijn van drie maanden vanaf de dag waarop dit arrest in kracht van gewijsde zal zijn getreden,

zegt dat dit een uitvoeringstermijn is en geen respijftermijn zoals bedoeld in artikel 1385bis, vierde lid Gerechtelijk Wetboek,

zegt voor recht dat de stedenbouwkundige inspecteur, het college van burgemeester en schepenen van de gemeente en/of de burgerlijke partijen indien het arrest niet vrijwillig wordt uitgevoerd binnen voormelde termijnen, ambtshalve in de uitvoering ervan kunnen voorzien, overeenkomstig artikel 6.1.46 VCRO, op kosten van de veroordeelden die daartoe hoofdelijk gehouden zijn,

veroordeelt en hoofdelijk tot de kosten in hoger beroep gevallen aan de zijde van het openbaar ministerie, begroot op 55,57 euro,

veroordeelt en hoofdelijk tot betaling van volgende schadevergoedingen:

- aan in eigen naam: 1.000 euro
- aan in eigen naam: 1.000 euro
- aan en samen: 150 euro

meer de gerechtelijke intrest aan de wettelijke intrestvoet vanaf de datum van dit arrest tot de datum van de algehele betaling,

veroordeelt en hoofdelijk tot betaling van een rechtsplegingsvergoeding voor beide aanleggen aan en
, voor elk van hen voor iedere aanleg bepaald op 1.200 euro,

wijst het meer of anders gevorderde af als ongegrond.

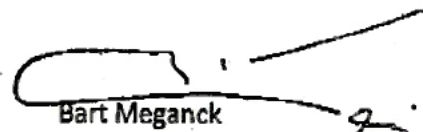
Kosten beroep:

Dagv. beklagden:	€ 25,26
Dag. BP'n:	€ 25,26
	<hr/>
	€ 50,52
+ 10 %:	€ 5,05
	<hr/>
Totaal:	€ 55,57

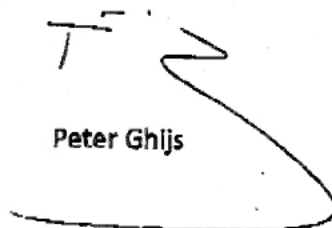
Dit arrest is gewezen te Gent door het hof van beroep, tiende correctionele kamer, samengesteld uit kamervoorzitter Erik Van de Sijpe, als voorzitter, en de raadsheren Peter Ghijs en Bart Meganck, en in openbare rechtszitting van 14 oktober 2016 uitgesproken door voorzitter Erik Van de Sijpe, in aanwezigheid van Jan De Clercq, substituut-procureur-generaal, met bijstand van griffier Leentje Mouton.

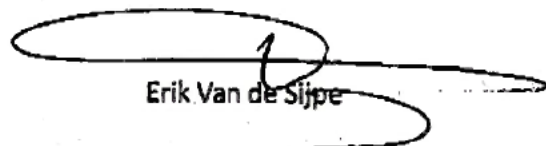
Leentje Mouton

Bart Meganck

Peter Ghijs

Erik Van de Sijpe

Eensluidend verklaarde kopie
Afgeleverd aan: Procureur-generaal

R 32/07

Uitsluitend voor bestuurlijke inlichting - behoeften van inwendige aard

Gent, 19-10-2016

Dhondt

Kateleen Dhondt
griffier-hoofd van dienst